

Tisztelt ünneplő közönség, kedves búcsúzó diáktársaim!

Ezen a szép áprilisi napon a Csongrádi Oktatási Központ valamennyi végzős diákja nevében mondok búcsúzókat.

"Az utakat sokáig nem érti meg az ember. Csak lépdél az utakon és másra gondol. Néha széles az egyik út, aszfaltos, néha rögös, barázdás, meredek. Az utakat sokáig csak alkalomnak tekintjük, lehetőségnek, melynek segítségével elmehetünk a hivatalba vagy kedvesünkhöz vagy a rikkantó tavaszi erdőbe.

Egy napon megtudjuk, hogy az utaknak értelmük van: elvezetnek valahová. Nemcsak mi haladunk az utakon, az utak is haladnak velünk. Az utaknak céljuk van. Minden út összefut végül egyetlen közös célban. S akkor megállunk és csodálkozunk, tátott szájjal báméskodunk, csodáljuk azt a rejtelmes rendet a sok út szövevényében, csodáljuk a sugárutak, országutak és ösvények sokaságát, melyeken áthaladva végül eljutottunk ugyanahhoz a célhoz. Igen, az utaknak értelmük van. De ezt csak az utolsó pillanatban értjük meg, közvetlenül a cél előtt."

Márai Sándor bölcsességével a mai napon, ballagásunk napján szembesülünk igazán, megérkeztünk középiskolás éveink céljához, itt állunk az út végén, s visszatekintve, a búcsú perceiben valamennyien értékeljük eddigi életutunkat. Mindannyian más-más utat járunk, azonban ahol ezek az utak találkoznak, ott barátságok születnek, kapcsolatok, melyek egész életünkön keresztül elkísérnek bennünket. Bármelyik tagintézménybe jártunk, bármilyen úton érkeztünk, itt állunk együtt városunk központjában, s búcsúzunk. Valamennyien tudjuk, hogy indulnunk kell, új utat kell választanunk, mely talán messzire visz iskolánktól, városunktól, de emlékezünk, s ez visszahoz bennünket.

Sokan vártuk már ezt a pillanatot, amikor itt hagyjuk az iskolát, és egy időre talán a várost is, mégis nehéz folytatni az utat, kilépni egy ismeretlen világba a megszokott környezetből, elválni tanárainktól, diáktársainktól. Alig néhány perce megszólalt a csengő, annak a csengőnek a hangja, amely éveken keresztül egy-egy izgalmas vagy unalmas óra végét jelezte. Ma a csengő középiskolás éveink végére figyelmeztetett bennünket. El kell válnunk az iskolától, ami 4-8 éven keresztül második otthonunk volt. Tanulmányaink során nagyon vártuk ezt a percet, de most, amikor eljött a búcsúzás pillanata, nem felhőtlen az örömünk, hiszen jó volt csongrádi középiskolásnak lenni.

Sok százan gyűltek ma itt össze a Városháza előtt, hogy büszkén nézzenek ránk, gyermekükre, unokájukra, tanítványukra, barátjukra, a búcsúzó végzős diákokra. Az iskolák ma a mi tiszteletünkre öltöztek virágdíszbe. Ünnepe van ma, az egyik legnagyobb, a ballagás, amikor az iskola útjára bocsátja a tanulmányait befejező diákjait. A ballagás mindenkinek mást jelent. Benne van a visszatekintés, erre a 4-8 évre, arról, hogy mi minden történt velünk középiskolás éveink alatt. A ballagás a jövőbe tekintés lehetőségét is magában hordozza, elgondolkozunk, hová visz az utunk

Az elmúlt éveket Csongrádon a 3 középiskola valamelyikében töltöttük, hasonlóak félelmeink, érzéseink. Ugye, ti is arra gondoltok sokan, nem lesz több nevetés a szünetekben, nem lesz több lógás az órákról, nincs több közös szombat este, hamarosan újra a legkisebbek leszünk az egyetemeken, főiskolákon. Én hiszek benne, hogy ezek az emlékek örökre a szívünkben maradnak, mindaz, ami majd egyszer egy megsárgult kép és egy kiakasztott tabló lesz a falon, itt van, mi vagyunk azok! És a kerete ennek a képnek a város, Csongrád, a városi ünnepek, a szombat éjszakák, a Holt-Tisza part, a Körös-torok. Akárhová repülünk ki -és sokfelé megyünk- a középiskola emlékeit magunkban hordjuk, és tudjuk, ide mindig visszatérhetünk. Ez az a város, ami felnevelt, ami most minket ünnepel.

Köszönettel tartozunk és hálával: nézzünk szüleinkre, akik most büszkén állnak itt, mert tudják, hogy jó úton indítottak el bennünket. Láthatják nem volt hiába a sok figyelem, szeretet és áldozat. Végzős társaim nevében is szeretném megköszönni osztályfőnökeinknek, tanárainknak azt a sok törődést, amivel igyekeztek tudásunkat gyarapítani, felkészíteni bennünket az élet kihívásaira. Kívánok tanárainknak és fiatalabb diáktársainknak kitartó, sikeres munkát az elkövetkező időkben.

Szétrévezve a ballagók között, látom a léggömböket, melyeket a ballagók az ünnepség végén engednek a magasba. Ahány léggömb, annyi ballagó, annyi sors, vágy és élet. Némelyik lufi hamarabb kipukkan, mint a többi. Egyesek közülünk kénytelenek hamarabb felnőni, mint a többiek, mert az élet rákényszeríti őket. Más lufik magasra szállnak, s a szélrózsa minden irányába repülnek, ahogyan bennünket is messze sodorhat az élet egymástól, a szülőföldünktől, városunktól. A lufikat a szél kénye-kedvére sodorhatja, sokszor nekünk sincs választásunk, de az előttünk álló megmérettetés, a közelgő vizsga lehetőséget ad arra, hogy kezünkbe vegyük sorsunkat. A szél röpíti szívünk vágyát, magasra nőnek kívánságaink.

Hiszem, hogy bennünk is leendő szakemberek, értékes felnőttek, boldog emberek érlelődnek. Kívánom, hogy ahogyan a léggömbök, mi is találjuk meg utunkat, jussunk a választott úton messzire családunk, iskolánk, városunk büszkeségére.

Viszontlátásra Csongrád!